

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI.
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

C. Meitani.—Strâmtoarele Dardanelor, Bosforul și Tractatul dela Lausanne.

Jurisprudența Română.—Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I.—Inchiriere.—Societăți anonime.—Zăire.—Beneficiul prelungirii.

(Soc. anonimă «Curierul Financiar» cu Soc. în nume colectiv «Troiano Broters»).

—Secția III.—Contrabandă.—Acte de preparație.—Tentativă. Ministerul de Finance cu Gherasim Columbus

Trib. Ilfov secția I. com.—Sechestru asigurător.—Ridicarea lui.—Garanție îndestulătoare.

(Bernard Kraufman cu Soc. Fabrica Telerie).

Trib. Ilfov, secția de Notariat.—Expropriere pentru utilitate națională.—P.ata despăgubirei.—Rentă.—Creațe ipotecare.—Prelungirea termenului pe 10 ani.—Plată în numerar.

(Soc. gener. de asigurare Dacia-România cu Gh. Calomfirescu.

Strâmtoarele Dardanelor, Bosforului și Tractatul dela Lausanne ¹⁾

IV

Contra-proiectul prezentat de delegațiunea rusească începea prin a arăta ce trebuie să se înțeleagă prin „strâmtoare”, înglobând în această denumire, afară de strâmtoarele propriu zise, toate insulele, precum și apele teritoriale ale strâmtoarelor. Insulele Lemnos și Samotrace trebuiau decalarate autonome.

Contra-proiectul cerea apoi, cele trei cazuri prevăzute și în proiectul aliaților.

I. În timp de pace, Rusia recunoaștea și ea deplină libertate de trecere, pentru vasele de comerț, fără deosebire de pavilion.

În ceea ce privește, însă, vasele de război și aeronavele militare ea cerea închiderea desăvârșită a strâmtoarelor, pentru flotele tuturor statelor afară de flota turcească. În mod excepțional, Turcii vor putea autoriza trecerea vaselor ușoare, care nu ar fi mai mari de 6000 de tone, în virtutea unui decret dat pentru fiecare caz separat, dar fără însă a se putea debarca arme, muniții sau material de război.

II. În timp de război, dacă Turcia era neutră, libertatea vaselor de comerț era recunoscută fără deosebire de pavilion. Vasele de război neutre nu puteau trece, decât în mod excepțional și pentru scopuri bine determinate, cu autorizarea guvernului turc. Submarinele însă erau excluse.

III. În caz de război Turcia fiind beligerantă, vasele

și aeroplanele de comerț ale statelor neutre puteau trece, prin strâmtoare, cu dreptul însă pentru Turcia, de a exercita dreptul de vizită. Pentru vasele și aeroplanele inamice, Turcia va aplica regulile dreptului internațional. Și în acest caz, în mod excepțional, Turcia putea autoriza trecerea vaselor de război neutre ușoare, pentru scopuri definite și speciale; submarinele fiind însă iarăși excluse.

Pentru garantarea acestor obligațiuni, Turcia după proiectul rusesc trebuia să se oblighe față de toți semnatarii tractatului și de fiecare în parte să vegheze, la stricta aplicare a dispozițiilor edictate. Pentru a putea executa obligațiile luate, Turcia va putea: să introducă în zona strâmtoarelor, forțe militare, navale, submersibile și aeroplane; a ridica fortificații permanente; a pune mine; a construi orice drum de comunicație necesar apărării sale; a organiza apărarea strâmtoarelor, întrebunțând toate mijloacele tehnice existente sau cari ar putea fi descoperite de aci înainte.

Rusia admitea și ea crearea unei comisiuni internaționale alcătuită din reprezentanții Angliei, Franței, Italiei, Japoniei, Germaniei, Statelor-Unite, precum și din acei ai statelor riverane a Mării Negre, cu sediul la Constantinopol și sub prezidenția delegatului Turciei.

În fine, sub titlul de Dispoziții Generale, Rusia propunea, ca în trei luni dela adoptarea acestei convențiuni, puterile contractante să se oblighe a elabora și iscăli un act, prin care să se declare că Marea Neagră este o mare închisă a puterilor riverane, chiar în cazul când s'ar aduce vre-o schimbare convențiunei strâmtoarelor. Statutul trebuia să dureze 10 ani, când putea fi prelungit sau revizuit.

Discutându-se proiectul aliat, delegatul Rusiei declară că astfel cum este alcătuit, el este îndreptat direct contra țării sale.

Libera trecere a vaselor de război prin strâmtoare este incompatibilă cu dorința de pace a puterilor aliate.

Lordul Curzon răspunde, că în urma discuțiilor dintre experți credea că s'a terminat cu chestiunea strâmtoarelor. Aliații, spunea el, au căutat să dea satisfacție Rusiei și Turciei, dar este curios că Rusiei i se pare mereu că este persecutată, ceea ce a stânenit până acum terminarea discuției. Aliații nu mai pot acum, după lungi discuții să mai cerceteze proiectul rusesc.

1) A se vedea No. 41 din 1923; No. 1 și 2 a. c.

Delegatul Franței, căruia se asociază delegatul Italiei, crede că contra-proiectul Turciei poate fi considerat, ca conținând o serie de amendamente și termină făcând apel la buna-voință a tuturor.

Puterile aliate, afară de proiectul relativ la libera trecere prin strâmători, depun și un proiect de convențiune relativ la alcătuirea comisiei strâmtoarelor.

După acest proiect se institue la Constantinopol o comisiune a strâmtoarelor sub prezidenția unui delegat al Turciei și alcătuită din reprezentanții Angliei, Franței, Italiei, Japoniei, Bulgariei, Greciei, României, al statului sârbo-croato-sloven și al Rusiei, din ziua aderării ei la această convenție. Tot astfel făcea parte din această comisiune, delegatul Statelor-Unite, tot din ziua aderării lor la convențiune.

Comisiunea era însărcinată : să supravegheze securitatea navigațiunii și să execute măsurile luate, relative la : libertatea navigațiunii, demilitarizarea zonelor, limitarea numărului vaselor de război.

Ea își exercita misiunea sa sub auspiciile Societății Națiunilor, căreia trebuie să-i trimeată în fiecare an un raport relativ la activitatea sa și prin care ea comunica toate informațiunile utile, din punctul de vedere al comerțului și al navigațiunii.

Comisiunea trebuia să elaboreze regulamentele de navigație, recunoscând un drept de egalitate tuturor pavilioanelor și ușurând tranzitul prin strâmători.

Vasele silite să se oprească într'un port sau în alt loc al strâmtoarelor, din cauză de avarii sau de forță majoră nu trebuiau supuse taxelor de port, dacă nu făceau operațiuni de comerț.

Pe lângă acest proiect, puterile aliate mai depun un proiect de garanție, al securității strâmtoarelor.

După acest proiect, dacă s'ar viola vre-o dispoziție, relativă la libertatea strâmtoarelor sau dacă vreun război ar primejdi libertatea navigațiunii sau siguranța zonelor demilitarizate, atunci puterile contractante se vor adresa îndată, fie împreună, fie singure Societății Națiunilor, spre a hotărî măsurile care trebuie luate. Comisiunea strâmtoarelor are și ea dreptul de a aduce la cunoștința Societății Națiunilor astfel de fapte.

Puterile se obligă a executa măsurile ordonate de consiliul Societății Națiunilor. Dacă unanimitatea nu se putea obține, fiecare putere era autorizată a lua individual, măsurile hotărâte de consiliu cu două treimi. Votul statului, considerat că a amenințat libertatea navigațiunii nu se numără, fie în calculul unanimității, fie în acel al majorității de două treimi.

Delegațiunea americană arată și ea punctul său de vedere, relativ la Comisiunea strâmtoarelor, printr'o notă trimisă conferinței și individual fiecărei puteri care a exprimat dorința de a i se comunica.

Ea este contra înființării unei astfel de comisii, deoarece declară că : libertatea strâmtoarelor va fi mai bine garantată, prin drepturile rezultând din tractate, decât de o comisie mixtă sau internațională.

Delegațiunea rusească crede : că comisiunea strâmtoarelor astfel cum o organizează proiectul aliaților înseamnă a sutrage strâmtoarele, controlului și dominației Turciei, spre al trece reprezentanților statelor din comisiune. Delegațiunea rusească se opune acestei violări a suveranității Turciei, care amenință chiar

siguranța Rusiei. Puterea reală, zicea delegatul Rusiei, va aparține în strâmători, statelor străine, care își vor impune dominațiunea asupra aceacei Ismet Pașa nămea : „partea cea mai sensibilă a Turciei”.

Cu modul acesta, continua delegatul Rusiei, se formează în contra Rusiei, o fortăreață în strâmători, căci acel care va avea flota cea mai puternică, va avea în mână cheile strategice ale sudului Rusiei. Statul sovietic nu poate primi garantarea libertății strâmtoarelor de Societatea Națiunilor, căci Rusia nu va recunoaște această instituție, care nu reprezintă decât coaliția unor state. Apoi această garanție este iluzorie fiindcă acel ce va viola libertatea strâmtoarelor nu va aștepta ca Societatea Națiunilor să delibereze. Dreptul individual, recunoscut statelor este poarta deschisă intervențiilor. Acest proiect, deci, nu prepară pacea ci războiul. Singurul stat, care ar putea garanta libertatea strâmtoarelor este Turcia. A ridica acest drept Turciei, înseamnă a lăsa strâmtoarele, fără apărare și a preda Turcia statului celui mai puternic.

Într'un alt memorandum din 30 Decembrie 1922, delegația rusească se plânge, că nu a fost primită să ia parte la toate discuțiunile care au avut loc, ci numai la acele relative la strâmători, în interesul general al păcii mondiale. Triumful sovietelor, care a renunțat la vechea politică țaristă, declara delegația, a scăpat de un pericol imediat, nu numai Turcia, dar chiar România și Bulgaria.

Gubernul Sovietelor pretindea deci, că a renunțat la politica țaristă, relativă la strâmători, or nu vedem ce a susținut alt cândva guvernele țariste, de cât ceea ce cerea delegațiunea sovietică la această conferință, adică închiderea strâmtoarelor celorlalte națiuni și considerarea Mării Negre ca o mare închisă.

Înțelegerea neputându-se face, conferința este suspendată în ajunul crăciunului, și delegațiile pleacă. Acea turcească se duce la Angora, sediul guvernului, pentru a supune Adunării Naționale, starea negocierilor. După lungi discuțiuni, Adunarea autoriză delegațiunea turcească de a se reîntoarce la Lausanne și a reîncepe negocierile, care se termină la 24 Iulie 1923, prin iscălirea pedeparte a tractatului propriu zis, care prevedea în ce condițiuni se făcea pace între Turcia și celelalte state, iar pedeparte, diferitele convențiuni anexate tractatului.

Printre acestea, sub No. 2, este și convențiunea de care ne ocupăm, intitulată : Convențiune relativă la regimul strâmtoarelor și care este iscălită de Turcia, Anglia, Franța, Italia, Japonia, Bulgaria, Grecia, România, Rusia și statul sârbo-croato-sloven.

Rusia deci, care după cum am văzut, ridicase atâtea pretenții a terminat prin a iscăli și ea această convențiune.

Convențiunea aceasta după ce declară că înțelege prin strâmători : Dardanelele, Bosforul și M. de Mamara, ea proclamă libertatea trecerei și navigațiunii, pe apă sau prin aer.

Într'o anexă a convențiunii, se prevăd regulile relative la trecerea vaselor și aeronavelor de comerț și de război prin strâmători.

Convențiunea împarte vasele și aeronavele în două categorii :

I. Vapoare de comerț, vapoare-spitale, yachturi, vapoare de pescuit, aeronave nemilitare;

II. Vapoare de războiu, coprinzând și vapoarele auxiliare, transporturile de trupe, bastimentele purtătoare de avioane și aeronavele militare.

În ceea ce privește ambele două categorii, anexa distinge trei cazuri: când trecerea vaselor se face în timp de pace; când se face în timp de războiu, dar Turcia este neutră; când se face în timp de războiu, Turcia fiind beligerantă.

Să cercetăm deci fiecare din aceste cazuri.

1. În timp de pace pentru toate vasele din prima categorie, deplină libertate de trecere, ziua și noaptea, oricare ar fi pavilionul și încărcătura, fără nici o formalitate sau taxă.

Se vor respecta însă dispozițiunile sanitare, internaționale, și se va continua perceperea taxelor, pentru serviciile aduse.

Pentru a ușura perceperea taxelor, vapoarele de comerț vor semna la posturilor arătate de guvernul turcesc, numele, naționalitatea, tonajul și destinația lor.

2. În timp de războiu, Turcia fiind neutră, deplină libertate ziua și noaptea, Turcia neputând lua nici o măsură, care ar putea împiedica navigația vaselor, sau zborul aeronavelor.

3. În timp de războiu, Turcia fiind beligerantă, liberă navigațiune, pentru vasele și aeronavele militare neutre, dacă acestea nu ajută pe dușman, transportând contrabandă, trupe sau supuși inamici.

Turcia va avea dreptul să viziteze vasele și aeronavele, care trebuie să se scoboare în anumite zone fixate în acest scop, aplicând vaselor inamice, regulile admise de dreptul internațional.

Turcia va putea lua măsurile necesare, spre a împiedica vasele inamice de a se folosi de strâmtoari, fără însă ca prin aceasta să împiedice libera trecere a vaselor neutre.

II. În ceea ce privește vasele din a doua categorie, adică cele de războiu, după cum am văzut anexa distinge iarăși trei cazuri.

1. În timp de pace, trecerea vaselor de războiu este liberă ziua și noaptea, ori care ar fi pavilionul, fără nici o formalitate, sau plata vreunei taxe.

Cu toate acestea, nici o putere nu va putea trece prin strâmtoari, pentru a merge în Marea Neagră, o flotă mai puternică, de cât cea mai mare flotă aparținând unui stat riveran și care în acel moment s'a găsit în acea mare.

Statele însă își rezervă dreptul de a trimite în Marea Neagră, zice anexa „în orice timp și în orice circumstanță” o forță, care nu va trece de trei vase, dintre care nici unul să nu treacă de 10.000 de tone.

De două ori pe an, la 1 Ianuarie și la 1 Iulie, comisiunea strâmtoarilor va cere Statelor riverane ale Mării Negre să-i comunice forțele lor navale și aeriene, pentru a face cunoscut statelor interesate, care este forța navală cea mai puternică în Marea Neagră.

2. În timp de războiu, Turcia fiind neutră, aceleași dispoziții ca și în timp de pace, dar beligeranților nu li se aplică dispozițiile relative la numărul și forța vaselor, cari pot trece prin strâmtoari spre Marea Neagră, în dauna drepturilor lor de beligeranți. Turcia nu poate lua însă nici o măsură, spre a împiedica navigațiunea în strâmtoari, fie pe apă, fie în aer.

Vasele de războiu și aeronavele nu pot exercita: dreptul de vizită, de captură, sau orice aci de ostilitate în strâmtoari. Aprovizionarea și repararea vaselor de războiu se va face conform convențiunii a XIII dela Haga, din 1907. Regulele aplicabile vaselor de războiu, prin convenția dela Haga din 1907, relativă la regulele neutralității, se vor aplica și aeronavelor, până la încheierea unei convenții speciale.

3. În timp de războiu, Turcia fiind beligerantă aceleași dispozițiuni ca mai sus. Măsurile pe cari le-ar lua însă pentru a împiedica vasele sau aeronavele inamice, de a se servi de strâmtoari nu vor fi astfel în cât să împiedice libera trecere a vaselor și aeronavelor neutre. Turcia va da însă instrucțiunile sau ploții necesari.

Aeronavele militare neutre vor efectua trecerea strâmtoarilor pe riscul lor, vor fi supuse dreptului de anchetă, în ceea ce privește caracterul lor, și vor fi obligate să se scoboare în zone anumite, determinate de Turcia.

În ceea ce privește submarinele, în timp de pace cu Turcia, nu vor putea să străbată strâmtoarile, de cât la suprafață.

Comandantul forțelor navale, venind din Marea Neagră sau Mediterană, va comunica unei stațiuni de semnale, la intrarea Bosforului sau a Dardanelelor, numărul și numele bastimentelor. Până la fixarea acestei stațiuni, trecerea rămâne liberă, neputând fi întârziată.

Autorizarea aeronavelor militare și nemilitare de a zbura, deasupra strâmtoarilor are ca consecințe: dreptul de a zbura și deasupra unei fășii a teritoriului de 5 kilometri pe fiecare parte a strâmtoarilor, unde ele se îngustează și facultatea în caz de accident, de a se scobori pe litoral sau a se opri în apele teritoriale turcești.

Vasele de războiu în drumul lor nu vor putea sta în strâmtoari mai mult de cât timpul necesar pentru efectuarea trecerii, afară numai în caz de avarii sau alte cauze, prăduse de starea mării (fortune de mer).

Turcia și puterile riverane ale M. Negre vor putea edicta regulamente relative la numărul vaselor sau aeronavelor militare ale unui stat, care ar vizita simultan porturile și aerodromurile sale, precum și relative la durata șederei lor.

Statele reprezentate în comisiunea Dunăreană și cari întretin staționare pe acest fluviu, le vor putea menține pe lângă celelalte forțe, pe care le pot introduce în Marea Neagră, conform acestei convențiuni.

În fine, Anexa conține oarecari dispozițiuni de ordin sanitar, prevăzând că vasele de războiu, cari au pe bord cazuri de ciumă, holeră, tifos, acele cari ar fi avut 7 zile în urmă, astfel de cazuri, sau acele cari ar fi plecat din locuri contaminate, de mai puțin de 120 de ore, vor trebui să treacă strâmtoarile în carantină, și să se servească de mijloacele profilactice de pe bord, spre a nu contamina strâmtoarile.

Tot astfel vor proceda vasele de comerț, cari au un medic pe bord și cari trec prin strâmtoari fără a se opri.

Vasele de comerț neavând medic pe bord, înainte de a trece în strămtori, vor trebui să îndeplinească, prescripțiile sanitare internaționale.

Tot astfel, vasele de războiu și de comerț, cari se opresc într'un port, vor fi supuse acolo prescripțiilor sanitare internaționale.

(Sfârșitul în numărul viitor).

G. Meltan

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția I

Audiența dela 21 Mai 1923

Președenția D-lui V. Bossy, consilier

o c. anonimă «Curierul Financiar» cu Soc. „Troyano Broters” ș. a.

INCHIRIERE.—PRELUNGIREA CONTRACTELOR.—SOCIETĂȚI ANONIME DE COMERȚ.—ZIARE.—OMISIUNE ESENȚIALĂ.—CASARE.—ART. 1 DIN LEGEA CHIRILOR DE LA 14 APRILIE 1922.

Cu toate că potrivit art. 1 din legea dela 14 Aprilie 1922, contractele de închiriere încheiate cu societățile anonime de comerț ca chiriase, nu se mai pot prelungi peste termenul de 8 Nov. 1922, totuși nu tot această soluție ar putea fi aplicată și când e vorba de ziare constituite în societăți pe acțiuni, ast-fel că omisiunea instanței de fond de a se pronunța asupra mijlocului de apărare tras din acest motiv constituie o omisiune esențială care atrage casarea sentinței.

No. 520 bis.—Casată în urma recursului făcut de Soc. anon. „Curierul Financiar” sentința No. 1094/922 a Trib. Ilfov s. II c. dată în proces cu Soc. „Troyano Broters” ș. a.

S'a citit raportul făcut de d-l consilier Mladoveanu. S'au ascultat d-l avocat Naumescu pentru recurentă și Nicolaescu pentru intimată.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de soc. anon. „Curierul Financiar” în contra sentinței civile No. 1044 din 1922 a Trib. Ilfov, s. II, dată în procesul cu societatea în nume colectiv „Troyano Broters”, ș. a.

Având în vedere motivul de recurs astfel formulat:

«Omisiune esențială, violarea art. 1 al. 8 și art. 2 lit. b al. 3 din legea din 14 Aprilie 1922 privitoare la prelungirea contractelor de închiriere.»

„Tribunalul n'a ținut seamă și nu a discutat de loc apărarea mea astfel cum este consemnată în jurnalul încheiat la 26 Decembrie 1922, când s'a judecat apelul. La acea dată am arătat că recurenta este o societate anonimă și totuși nu intră în prevederile alin. 8 din art. 1 al legii dela 14 Aprilie 1922. În adevăr «Curierul financiar» este un ziar și el își are instalată redacția și administrația în camera din str. Karagheorghevici No. 5. O., din economia legii și debaterile urmate în parlament cu ocazia votării ei, rezultă cu evidență că ziarele au fost tratate cu o favoare deosebită de legiuitor, care a înțeles să prelungească contractele de închiriere ale imobilelor afectate pentru redacțiile ziarelor și revistelor chiar dacă ele sunt constituite sub forma societăților anonime.

„Tribunalul nediscutând acest mijloc al meu de apărare, a săvârșit o omisiune esențială și a violat textul de lege sus citat.”

Având în vedere sentința atacată cu recurs, din care rezultă că intimata societate în nume colectiv „Troyano Broters”, în calitate de proprietară, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 1 din legea dela 14 Aprilie 1922, a chemat în judecată pe societatea recurentă „Curierul Financiar”, spre a fi obligată să evacueze camera pe care o ocupă ca chiriasă în imobilul situat în București, Strada Karagheorghevici No. 5, pe motiv că contractul de închiriere în virtutea căruia societatea recurentă ocupă această cameră, nu mai poate fi prelungit.

Că această acțiune a fost admisă de Tribunal, care a confirmat hotărârea primului judecător, pe motiv că conform art. 1 din zisa lege, contractele de închiriere încheiate cu societățile anonime de comerț, ca chiriase — cum ar fi și societatea recurentă — nu s'ar mai putea prelungi peste termenul de 8 Noiembrie 1922 acordat de lege:

Având în vedere că, recurenta societate „Curierul Financiar” a susținut înaintea Tribunalului, că are redacția în imobil și că redacțiile ziarelor nu intră în prevederile art. 1 al. 8, căci nu se prevede în lege dacă jurnalul este privit ca soc. anonimă.

Având în vedere că, instanța de fond nu se ocupă de loc de acest mijloc de apărare al societății chiriase, care constituie și motivul de casare și există astfel o omisiune din partea ei:

Considerând că, în Parlament, cu ocazia votării legii, Ministrul justiției a declarat precis că ziarele, fie și constituite în societăți pe acțiuni, cum era și recurenta, nu sunt considerate de această lege ca intrând în categoria societăților anonime comerciale, excepându-le dela prelungirea contractelor de închiriere pe temeiul art. 1 al. 8.

Considerând că, față de această declarație, cu care s'a votat legea, omisiunea de a se pronunța prezintă un caracter esențial, deoarece, dacă instanța ar fi examinat mijlocul de apărare al societății chiriase, soluția ar fi putut fi alta.

Că, prin urmare, motivul de recurs fiind întemeiat, recursul cată a fi admis.

Pentru aceste motive, casează.

Secția III

Audiența dela 21 Octombrie 1923

Președenția d-lui Dem. G. Tazlăuanu, Președinte

Ministerul de Finance cu Gherasim Columbici

TENTATIVĂ.—ACTE DE DELIBERAȚIUNE.—ACTE DE EXECUTARE.—ART. 38 ȘI 39 C. PENAL.
CONTRABANDĂ.—ACTE DE PREPARAȚIE.—TENTATIVĂ.—CULPABILITATE.—ART. 38 ȘI 39 C. PENAL ȘI 192 DIN LEGEA VĂMLILOR.

1. Numai actele pur mintale sau de deliberațiune internă ale agentului scapă de sub rigo-

rile legii penale, când însă ele se exteriorizează și constituiesc acte de execuțiune mai depărtate de actul final al consumării delictului, ele cad sub rigorile legii penale, dacă întrunesc elementele unei tentative, adică dacă s'au întrerupt din cauze străine de voința infractorului.

2. Actele de preparațiune săvârșite în vederea comiterii unei contrabande, se pedepsesc ca și la orice alt delict, afară numai dacă, din anumite împrejurări pe cari instanța de fond trebuie să le constate în fapt, nu întrunesc elementele tentativei.

No. 2211 — Casată, în urma recursului făcut de M. nist. de finanțe, sentința No. 4/923 a Trib. Covurlui secția II în proces cu Gherasim Columbus. S'au ascultat de-uni avocați: C. Marinescu George pentru recurent și G. M. Dumitrescu și Const. Varlam pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs:

„Exces de putere și violarea art. 192 din legea vămilor-Trib. Covurlui s. II, după ce stabilește în principiu cum că, în materie de contrabandă, instanța de apel este în drept a califica faptele stabilite de agenții vamali, examinează împrejurările expuse în procesul-verbal și conchide că faptul de a fi introdus, fără permisiune, lei românești, pe bordul vasului Tebmakos, nu constituie o tentativă de contrabandă, ci numai un act de preparațiune al acestei infracțiuni și ca atare scapă de sub rigorile legii vamale. Judecând astfel, comite un vădit exces de putere și violează dispozițiunile art. 192 din legea generală a vămilor, întrucât, prin faptul introducerii pe un vas străin a unor valori prohibite la export, infracțiunea era consumată.»

Având în vedere că, Tribunalul a judecat, că faptul deținerii unei sume mari de bani în monedă românească, prohibită la export, monedă care s'a găsit cu ocaziunea unei perchizițiuni pe bordul unui vas ancorat într'un port românesc, cu destinația pentru străinătate, nu constituie o contrabandă și nici o tentativă a acestui delict, adică un început de execuțiune, ci cel mult un act de preparațiune a delictului, care scapă de sub rigorile legii penale:

Considerând că, distincțiunea, pe care Tribunalul o face, sub raportul penalității, între actele materiale de preparațiune și cele de execuțiune este cu totul arbitrară, legea neindicând nici un criteriu în această privință, între actele așa zise de preparațiune și cele de execuțiune ale unei infracțiuni;

Că, în lipsă de o dispozițiune a legii, trebuie să ne referim la principiile generale în materie; ori conform acestor principii numai actele pur mintale sau de deliberațiune internă ale agentului scapă de sub rigorile legii penale, de oarece aceste acte — oricât de gravă ar fi traducerea lor în fapt, cât timp însă rămân în domeniul intelectual, ele nu pot turbura ordinea publică și nici vătămă pe nimeni; când însă ele se exteriorizează și constituiesc acte de execuțiune mai depărtate sau mai apropiate de actul final, al consumării delictului, ele cad sub rigorile legii penale, dacă întrunesc elementele unei tentative, adică dacă s'au întrerupt din cauze străine de voința infractorului.

Considerând că, în conformitate cu principiile de mai sus, Tribunalul urma să constate și să motiveze,

dacă se găsea în fața unor acte de concertațiune sau deliberațiune interne, cari nu se pedepsesc sau în fața unor fapte concrete, materiale, săvârșite în vederea comiterii contrabandei, dar cari, dintr'o anumită împrejurare nu întrunesc elementele unei tentative pentru a putea fi pedepsite;

Că, în loc de a proceda astfel, Tribunalul apărând pe recurent de pedeapsă pe un motiv de principiu, eronat în drept, că actele de preparațiune în fapt ale unei infracțiuni nu sunt pasibile de pedeapsă, a violat art. 192 din legea vamală și a interpretat și aplicat greșit principiile generale în ceastă privință.

Pentru aceste motive, casează.

TRIBUNALUL ILFOV S. I Com.

Audiența de la 29 Ianuarie 1924 camera de consiliu
Președenția D-lui Siliu Rădulescu, Judecător

Bernard Kaufman cu Soc. Fabrica Telerie

SECHESTRU ASIGURĂTOR. — RIDICAREA LUI. — GARANȚIE INDESTULĂTOARE. — ART. 617 PR. CIVILĂ.

Prin „garanție indestulătoare“ cerută de art. 617 pr. civilă, nu se poate înțelege de cât acea garanție care să acopere întreaga sumă pentru care s'a cerut înființarea sechestrului asigurător, și aceasta indeferent dacă în momentul acestei cereri jocul valutar a ridicat cu mult valoarea sumei reclamate și a schimbat astfel echilibrul stabilit de art. 613 pr. civilă dintre valoarea sumei reclamate și acea a cauțiunii depuse pentru înființarea sechestrului.

Jurnalul No. 865. — Respinsă ca nefundată cererea făcută de Bernard Kaufman cu petițiunea înregistrată la No. 786/924 de a se ridica sechestrul asigurător înființat la cererea introdusă de Societatea anonimă Fabrica Telerie.

S'au ascultat D-ii avocați Postelnicu și I. A. Vasilescu din partea petiționarului Bernard Kaufman, lipsă fiind Fabrica Telerie

Tribunalul,

Asupra cererii de față făcută cu petiția înreg. la No. 786 din 1924 de către Bernard Kaufman de a se ridica sechestrul înființat de către Trib. Iași în baza jurnalului No. 1652 din 10 Februarie 1923 al acestui Tribunal.

Având în vedere că, în susținerea cererii sale petiționarul arată, că dispozițiunile art. 617 pr. civ. modificând dispozițiunile art. 908 c. com., Tribunalul poate ordona ridicarea sechestrului, dacă apreciază că creditorul este suficient garantat după depunerea unei cauțiuni ce va aprecia și care nu e absolut nevoie de a fi în egală valoare cu suma pentru care s'a înființat sechestrul, și aceasta cu atât mai mult cuvânt în speță, unde din scrisoarea cu data de 2 Martie 1921 rezultă că creditoarea este suficient garantată în pretențiunile sale.

Având în vedere că, chiar dacă se admite că tot dispozițiunile art. 617 pr. civ. se aplică și în materie comercială, încă un debitor nu poate cere ridicarea sechestrului asigurător fără a depune o sumă egală în

valoare cu acea pentru care s'a cerut înființarea lui, de oarece prin „garanție îndestulătoare“, cerută de art. 617 pr. civ. nu se poate înțelege decât acea garanție, care să acopere întreaga sumă pentru care s'a înființat sechestrul-asigurător, căci a decide altfel și a permite debitorilor să poată obține ridicarea sechestrului și depunând numai o sumă inferioară creanței creditorilor, ar fi a expune pe aceștia, ca atunci, când vor fi obținut titlu definitiv, să nu mai aibă în ce avere a debitorului să-l execute și să se mulțumească numai cu suma inferioară creanței, pe care debitorul a depus-o cu titlu de cauciune.

Având în vedere că, în al doilea rând petiționarul debitor arată, că în tot cazul în speță el nu poate fi obligat a depune o cauciune în lei, reprezentând valoarea celor 217,217 lire italiene pentru care s'a obținut sechestrul la cursul de astăzi, ci numai socotit, că pe cursul de doi lei lira, curs la care a fost socotit și la data când s'a fixat cauciunea creditorului la cererea de înființarea sechestrului, conf. art. 613 pr. civ.

Considerând că, într'adevăr potrivit art. 613 pr. civ. pentru înființarea unui sechestrul-asigurător, în lipsă de act scris, creditorul odată cu dovada intentării acțiunii trebuie să depună și o cauciune de a treia parte din valoarea reclamată, însă de aci nu rezultă, că atunci când valoarea creanței ar crește prin diferența valutară, creditorul să fie obligat a-și mări proporțional și succesiv cauciunea depusă pentru înființarea sechestrului și nici, că debitorul ar putea obține ridicarea lui, depunând o sumă calculată după valoarea creanței la data înființării sechestrului, iar nu după aceea, pe care i-o dă valuta la data de astăzi.

Considerând că, dacă într'adevăr jocul valutar pare să schimbe echilibrul stabilit de art. 613 pr. civ. între valoarea sumei reclamate și a aceia a cauciunii, aceasta nu se datorește decât culpei debitorului, care trebuie să sufere consecința, că a lăsat să treacă mai bine de un an de la înființarea sechestrului, și vine tocmai astăzi a cere ridicarea lui, când cursul lirei e cu mult superior leului, în timp ce, dacă ar fi făcut aceasta imediat după înființarea lui, ar fi putut obține ridicarea sechestrului pentru o cauciune socotită tot la cursul de 2 lei lira, la care a fost socotită și cauciunea creditorului după valuta de atunci.

Că, deci, întrucât debitorul declară, că nu poate depune o cauciune egală în valoare cu creanța creditorului de 217,217 lire italiene, socotite la cursul de astăzi, ci numai o cauciune mai mică după aprecierea Tribunalului, cererea de față urmează a fi respinsă, ca nefundată.

Pentru aceste motive, respinge ca nefundată cererea făcută de Bernhard Kaufman.

Semnați: *Siliu Rădulescu, I. Calmuscki*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 8 Decembrie 1923

Președenția D-lui Ștefan P. Mihileanu, judecător

Soc. Generală de asigurare «Dacla-România» cu Gh. Calomfirescu și alții.

EXPROPRIERE PENTRU UTILITATE NAȚIONALĂ.—PLATA CREANȚELOR HIPOTECARE ȘI PRIVILEGIATE CARE GREVEAZĂ MOȘIA EXPROPIATĂ.—CÂND POALE FI FĂCUTĂ NUMAI ÎN RENTA DE EXPROPRIERE.—BÂNCII ȘI INSTITUȚII FINANCIARE.—FACULTATEA DE A PRIMI PLATA ÎN NUMERAR.—EXCEPȚIUNE.—ART. 75 AL 2 ȘI ART. 76 AL 4 DIN LEGEA AGRARĂ.

EXPROPRIERE PENTRU UTILITATE NAȚIONALĂ.—PLATA CREANȚELOR CE GREVEAZĂ MOȘIA EXPROPIATĂ.—FACULTATEA CREDITORILOR DE A CERE PLATĂ ÎN NUMERAR.—CONDIȚIUNI.—DACĂ TREBUIE ȘI CONSIMȚĂMÂNTUL PROPRIETĂRULUI DEBITOR.—ART. 75 AL 2 ȘI ART. 76 AL 4 DIN LEGEA AGRARĂ.—ART. 159 DIN REGULAMENTUL LEGEI.

CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR.—EXAMINAREA CHEȘTIUNEI DE ÎNALȚA CURTE DE CASAȚIE.—REGULAMENT.—NECONSTITUȚIONALITATEA LUI.—EXAMINAREA CHEȘTIUNEI DE CĂTRE INSTANȚELE DE FOND.—ART. 103 DIN NOUA CONSTITUȚIE.

1. Cu toate că prin art. 75 al. 2 partea finală a legii agrare se prevede că creanțele ipotecare și privilegiate constituite băncilor și instituțiilor financiare vor fi plătite numai în rentă, de aici nu rezultă că băncile și instituțiile financiare nu ar putea beneficia de facultatea prevăzută de art. 76 al. 4 în favoarea creditorilor ipotecari de a consimți ca întreaga lor creanță să rămână asigurată în restul proprietății neexpropriate pe un termen prelungit cu 10 ani, în scopul de a se putea primi la exigibilitate plata creanței în numerar și aceasta fără a fi nevoie de consimțământul proprietarului, dispozițiunile de mai sus fiind prevăzute numai în favoarea creditorului și lăsate la facultatea acestuia.

2. Chiar dacă s'ar admite că art. 159 din regulamentul legii agrare a restrâns dreptul de a putea uza de dispozițiunile art. 76 al. 4 din lege, numai în favoarea creditorilor ipotecari cari ar avea și consimțământul proprietarilor și a exclus pe cei ce nu ar avea acest consimțământ, încă în acest caz aceste dispozițiuni nu pot fi ținute în seamă, întru cât ele modifică cuprinsul legii care prin art. 76 al 4 permite și acestora de a uza de facultatea de a cere să fie plătiți în numerar.

3. Dacă potrivit art. 103 din noua constituție numai Curtea de casație în Secțiuni unite, judecă constituționalitatea legilor, atunci când e vorba de constituționalitatea unui regulament, Tribunalele sunt competente a statua asupra chestiunii și a vedea dacă regulamentul este alcătuit de puterea executivă în limitele delegațiunii date de legiuitor prin lege.

No. 253— Admis apelul făcut de «Dacia-Română» Societate Generală de asigurare în contra ordonanței prezidențiale cu No. 5050/923 în proces cu Gheorghe Calomfirescu.

S'au ascultat D-ii avocați Mircea Giuvara din partea societății apelante și intimatul Gh. Calomfirescu care și-a făcut personal apărarea.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut prin petițiunea înreg. la No. 29.991 din 19 Iulie 1923, de către Societatea generală de asigurare „Dacia-România”, cu sediul în București, Str. Wilson No. 3, în contra ordonanței prezidențiale cu No. 5050 din 1923, prin care admitându-se cererea făcută cu petițiunea înreg. la No. 15.168 din 1923 de către intimatul G. Calomfirescu, s'a fixat mod. de distribuire al prețului rezultat din exproprierea făcută moșiei Oltenița-Ulmeni din Județul Ilfov pentru cauză de utilitate rațională, în baza art. 5 și 6 ale decretului-lege No. 3697 din 1918, dispunându-se ca din acel preț să se libereze apelantei Societăți „Dacia-România” suma de 850.583 lei în efecte, în achitarea împrumuturilor ipotecare înscrise de acest Tribunal la N-rile 661 din 1906, 289 din 1910 și 162 din 1912, dobânzi și capital.

Având în vedere că, societatea apelantă, prin petițiunea înreg. la No. 47.467 din 1923, în calitate de creditoare a intimatului Gheorghe Calomfirescu, pe baza actelor de împrumut ipotecar, autentificate de acest Tribunal la N-rile 3476 din 1910, 1745 din 1912, 12.675 din 906 și înscrise la N-rile 289 din 1910, 162 din 1912 și 661 din 1906 și a actului adițional autentificat de acest Tribunal la No. 1744 din 1192 și în baza dispozițiilor art. 76 al. 4 din legea agrară, declară că voește a beneficia de facultatea ce-i acordă legea de a rămâne pentru întreaga creanță, capital și interese creditoare ipotecară pe porțiunea rămasă neexpropriată din sus zisa moșie, în condițiile actelor de ipotecă, pe termen de 10 ani și cu dobândă redusă la 5 la sută pe acest termen de 10 ani, cerând să se facă mențiune despre această declarațiune pe actele de ipotecă originale și pe marginea registrului de inscripțiuni la numerile de mai sus.

Având în vedere că, intimatul G. Calomfirescu obiectează că, întrucât potrivit art. 75 al. 2 partea finală, creanțele ipotecare și privilegiile constituite băncilor și instituțiilor financiare vor fi plătite numai în rentă, societatea apelantă nu poate face o asemenea declarațiune, ea neputând fi plătită în numerar și că chiar dacă societatea apelantă ar putea face o asemenea declarațiune, adică chiar dacă art. 76 al. 4 din lege ar fi aplicabil și băncilor și instituțiilor financiare, ea, potrivit art. 159 din regulamentul legii agrare, nu poate fi ținută în seamă din moment ce nu consimte și dânsul la aceasta.

Considerând că, deși prin art. 75 al. 2 partea finală, legiuitorul prevede că creanțele ipotecare și privilegiile constituite băncilor și instituțiilor financiare vor fi plătite numai în rentă, aceasta nu însemnează că băncile și instituțiile financiare nu ar putea beneficia de facultatea prevăzută de art. 76 al. 4 în favoarea creditorilor ipotecari de a consimți ca întreaga lor creanță să rămână asigurată în restul proprietății neexpropriată pe un termen prelungit cu 10 ani dela expirare și cu o dobândă redusă la 5 la sută pe an, în scopul de a putea primi la exigibilitate plata creanței în nu-

merar, legiuitorul nefăcând nici o distincțiune când este vorba de formularea unei astfel de declarațiuni, pe care o prevede în favoarea tuturor creditorilor ipotecari, cărora li se oferă plata în rentă, iar din dispozițiunea art. 75 al. 2 partea finală, care arată modul cum are să se facă plata creanțelor băncilor și instituțiilor financiare când acestea vor vrea să se îndestuleze din indemnizația cu care statul achită prețul exproprierei, — în care caz lor nu li s'ar putea da și numerar, cum s'ar putea da celorlalți creditori, ci numai rentă, — neputându-se trage concluziunea că aliniatul 4 al articolului următor, 76, — care este generic și care nu se ocupă de modul de distribuire al valorilor primite ca indemnizație de proprietar pentru partea expropriată, ci de condițiunile cărora trebuie să se supună creditorii, cari ar prefera să nu fie plătiți din indemnizația de expropriere pentru a putea fi plătiți mai târziu de proprietar în numerar, — nu s'ar aplica și instituțiilor financiare.

Că, de altfel prin acest aliniat legiuitorul îngăduind creditorilor ipotecari ca să-și mențină asigurată întreaga lor creanță în restul proprietății rămasă neexpropriată, iar nu numai partea din creanță ce ar mai fi rămas, după ce în primul rând ar fi încasat renta cuvenită expropriatului, dându-i posibilitate ca atunci să fie plătit în numerar, nu a creiat o dispoziție de favoare pentru ei, ci le-a recunoscut în parte un drept al lor consacrat de dreptul comun și convenit între părți, întrucât ipoteca fiind indivizibilă, ea substituie în întregime asupra fiecărei părți din imobilul ipotecat, fiecare porțiune a aceluși imobil garantând totalitatea creanței, așa încât dacă o parte din imobilul ipotecat a fost expropriată, ea subsistă în întregime ei și asupra indemnizației date și asupra părții neexpropriate și dacă legiuitorul nu i-ar fi obligat prin art. 75 din legea agrară să primească în prealabil renta, ei ar fi avut dreptul să rămână cu întreaga lor creanță garantată în porțiunea rămasă neexpropriată și nu exista nici o rațiune pentru legiuitor ca recunoașterea acestui drept să o facă numai în favoarea creditorilor particulari, iar nu și a băncilor și instituțiilor financiare, din moment ce caracterul ipotecei este acelaș, fie că e constituită de un particular, fie de o bancă sau instituție financiară.

Având în vedere, însă, că intimatul obiectează, că chiar dacă art. 76 al. 4 din legea agrară ar fi aplicabil și băncilor și instituțiilor financiare, totuși, întrucât potrivit art. 159 din regulamentul legii agrare, o asemenea declarațiune din partea creditorilor nu s'ar putea face decât în urma cererii proprietarului, deci cu consimțământul lui, și cum dânsul nu consimte la aceasta, declarațiunea societății apelante nu poate fi ținută în seamă.

Considerând că, după ce legiuitorul prin art. 75 și 76 din legea agrară obligă pe creditorii ipotecari să se îndestuleze în prim rând din renta consemnată drept preț al porțiunii expropriate, socotind valoarea ei nominală drept o valoare reală, prin aliniatul 4 al art. 76, dă dreptul să fie plătiți în numerar celor creditori ipotecari, cari ar consimți ca întreaga lor creanță să rămână asigurată în restul proprietății neexpropriate, prelungind termenul de exigibilitate cu 10 ani dela expirare și mulțumindu-se cu o dobândă de 5 la sută pe an.

Că, nici din litera și nici din spiritul acestui text de lege nu rezultă, că pentru a putea uza de dispozițiunea lui creditorul ar trebui să aibă consimțământul proprietarului, ea fiind prevăzută în favoarea creditorului și lăsată la facultatea acestuia.

Că, în cazul prelungirii termenului exigibilității creanței cu 10 ani de la expirare nu ar conveni proprietarului, care ar vrea ca moșia sa să înceteze la expirarea termenului contractat a mai fi grevată de o asemenea sarcină, acesta nu are decât să respctue condițiunile actului de ipotecă plătind pe creditorul său conform stipulațiunilor contractuale și să renunțe la beneficiul legii agrare care, dacă îi îngăduie lui să plătească pe creditor cu renta primită drept preț al porțiunii expropriate, îi dă dreptul și acestuia ca să refuze plata în rentă, pentru a fi plătit mai târziu în numerar de către proprietar, făcând declarațiunea prevăzută de art. 76 al. 4 din lege.

Având în vedere că, se obiectează, însă, că întrucât prin art. 159 din regulamentul legii agrare, care potrivit art. 156 din lege a complectat și lămurit dispozițiunile ei, creditorii ipotecari nu ar putea consimți ca întreaga lor creanță să rămână asigurată în restul proprietății neexpropriată, prelungind termenul de exigibilitate cu 10 ani de la expirare și mulțumindu-se cu o dobând de 5 la sută pe an, în scopul de a primi la exigibilitate plata creanței lor în numerar, decât în urma cererii proprietarului, urmează că consimțământul acestuia este necesar.

Considerând că, prin faptul că redactându-se art. 159 din regulament, în loc să se spună ca în art. 76 al. 4 din lege: „accii creditori ipotecari cari, în loc de a primi renta consemnată ce li s'ar conveni, ar consimți, etc...”, s'a zis: „creditorii ipotecari, cari la cererea proprietarului, în loc de a primi renta consemnată ce li s'ar conveni, ar consimți etc...”, intercalându-se astfel după cuvintele „creditori ipotecari” expresiunea „cari la cererea proprietarului”, nu însemnează că s'a adus vre-o modificare art. 76 al. 4 din lege, ci că s'a vizat cazul, când în loc ca facerea declarațiunei prevăzută de art. 76 al. 4 din lege să pornească din propria inițiativă a creditorului, ar fi solicitată de către debitorul proprietar, ceea ce nu însemnează însă că consimțământul acestuia ar fi necesar, alegerea rămânând la facultatea creditorului, în favoarea căruia a fost prevăzută.

Că, chiar dacă am presupune, că art. 159 din regulament ar cere în plus ca condițiune consimțământul proprietarului, — condițiune care am arătat că nu este cerută, — aceasta constituind o modificare a art. 76 al. 4 din lege, nu ar putea fi ținută în seamă, întrucât legiuitorul prevăzând prin art. 156 din lege, că un regulament de aplicare va complecta și lămuri în amănunt dispozițiunile prevăzute în lege, nu a înțeles să delege puterei executive dreptul de a modifica legea, ci numai de a o complecta și lămuri, iar nu de a restrânge ori lărgi dispozițiunile luate de dânsul.

Că, art. 159 din regulament restrângând dreptul de a putea uza de dispozițiunea creditorilor ipotecari, cari ar avea și consimțământul proprietarilor și executându-l pe acela care nu ar avea acest consimțământ, — deși art. 76 al. 4 din lege le permite și acestora să facă o asemenea declarațiune, necerând și consimțământul proprietarului, dispozițiunea sa fiind prevăzută numai în favoarea creditorilor și lăsată la facultatea acestora,

— a modificat art. 76 al. 4 din lege, modificare care astfel fiind, nu poate fi ținută în seamă.

Că, chiar dacă am admite că art. 156 din lege ar fi dat o asemenea delegațiune puterei executive de a modifica legea în scopul de a o face mai complectă și mai lămurită, această modificare, — care am arătat, că în realitate nu există, — nu ar putea fi ținută în seamă, întrucât potrivit art. 93 al. 9 din vechea constituțiune în vigoare în momentul confecționării legii agrare și întocmirea regulamentului ei, cât și art. 88 al. 9 din noua constituțiune, regulamentele nu pot modifica legea.

Considerând că, în acest caz s'ar putea obiecta, că întrucât potrivit art. 103 din noua constituțiune numai Curtea de Casație în secțiuni unite judecă constituționalitatea legilor, tribunalul nu ar avea cădere să se pronunțe asupra constituționalității regulamentului, căci aceasta ar însemna să se pronunțe asupra constituționalității art. 156 din lege, — care, am luat ipoteza că ar fi delegat puterei executive dreptul de a o modifica, deși o asemenea delegare am arătat că nu i-a fost dată în realitate, — ceea ce nu ar avea cădere să o facă.

Considerând că, în speță, nefiind vorba de judecarea constituționalității unei legi, ci a unui regulament, căci ceea ce examinează tribunalul, nu este, dacă dispozițiunea art. 156, prin care legiuitorul a dat delegațiune puterei executive de a modifica legea complectând-o, este constituțională, — delegațiune, care am arătat, că în realitate nu a fost dată, — ci dacă regulamentul făcut în baza art. 93 al. 9, actualmente 88 același aliniat, din constituțiune, este ori nu constituțional, examinare pe care instanțele de fond au competența să o facă, căci a admite, că instanțele de fond nu pot judeca constituționalitatea regulamentului, ar însemna ca instanțele de fond să nu mai poată aplica nici odată legile, ci numai regulamentele, ceea ce constituantul nu a putut-o înțelege prin art. 103 din constituțiune.

Că, obiecțiunile ridicate de intimat, fiind astfel neîntemeiate, urmează să se ia act de declarațiunea făcută de societatea apelantă, dispunându-se să se facă mențiune pe actele de ipotecă originale autentificate de acest Tribunal la N-rile 3476 din 1910; 1745 din 1912 și 12.675 din 1906 și înscrise la N-rile 289 din 1910; 162 din 1912 și 661 din 1906 și pe actul adițional autentificat de acest Tribunal la No. 1744 din 1912, cum și pe marginea registrelor de inscripțiuni la numerele mai sus arătate, că creanțele, capital și dobânzi, garantate cu aceste acte de ipotecă, rămân în întregime pe porțiunea rămasă neexpropriată din moșia Oltenița-Ulmeni, în condițiunile actelor de ipotecă, pe termen de 10 ani dela expirarea lor și cu o dobândă de 5 la sută pe an, admitându-se astfel apelul societății „Dacia-România” în contra ordonanței prezidențiale cu No. 5050 din 1923, a cărei dispozițiuni se reformează în ce privește numita apelantă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Ștefan P. Mihăileanu, admite apelul.

Semnați: Șt. P. Mihăileanu, Codin Ștefănescu, M. I. Grădișteanu.